

9. Sự khao khát là một câu trả lời

“Vực thẳm kêu gào vực thẳm, vọng đến sức mạnh của giòng thác Ngài” (Tv 41,8).

Niềm khát khao trong chúng ta luôn là một lời đáp trả, bởi vì ngay từ khi tạo dựng, Thiên Chúa đã gọi chúng ta đến với Ngài. Chúng ta khao khát vì được gọi; vì có một tiếng thì thầm không ngừng gọi mời chúng ta trở về. Tiếng ấy đôi khi như “tiếng gió hiu hiu” (1V 19,12), nhưng cũng có khi là “tiếng thác đổ ầm vang”. Thế nhưng, tiếng ấy luôn mời gọi một lời đáp trả của niềm khát khao; và mỗi khi được lắng nghe, nó luôn khơi dậy âm vọng từ vực thẳm của khát vọng nơi chúng ta. Đó là một sự khát khao trỗi dậy trong lòng như ngọn lửa bùng cháy, hay đúng hơn, như ngọn lửa được khơi lại nhờ ngọn gió thổi vào. Sự khát khao dâng lên từ trái tim con người, như những giai điệu trong bản *Sicut cervus* của Palestrina là một lời đáp trả; vì thế, nó luôn là sự khát khao hướng về một Đấng, và đó là lời đáp lại Đấng đang gọi chúng ta. Ngược lại, một niềm khát khao chỉ tan biến trong một cảm xúc lãng mạn và mơ hồ, thì cũng giống như một câu trả lời bị cuốn theo chiều gió. Đó là điều Bob Dylan đã hát: “*The answer, my friend, is blowin' in the wind*”. Đó là một lời đáp không bao giờ đến được với Đấng, khi gọi chúng ta, đã đặt ra câu hỏi cho chính cuộc đời chúng ta, đã tạo dựng trái tim chúng ta như một câu hỏi luôn hướng về Ngài.

Một sinh viên đã chia sẻ với cha về một bài thơ rất hay của nhà thơ Ý Giorgio Caproni: “Tất cả chúng ta đều lãnh nhận một ân ban. / Nhưng sau đó, mình không còn nhớ nó từ đâu đến và là gì nữa. / Chỉ còn một điều là ta luôn giữ gìn nó / - nồng nàn và không tha thứ - / sự nhức nhối của hoài niệm” (*Generalizzando; da Res amissa*, 1991).

Vì thế, để tránh chôn mình và bị giày vò trong hoài niệm như gai nhọn, để tránh việc tự nhốt mình trong nỗi sầu muộn, chỉ thấy sự thiếu thốn mà không khao khát sự trọn vẹn, thì ta phải bắt đầu lại từ sự tỉnh lặng, từ việc lắng nghe, từ đôi tai hướng về vực sâu mầu nhiệm Thiên Chúa gọi mời vực sâu huyền nhiệm của tâm hồn ta.

“Ngày hôm nay, ước gì anh em nghe tiếng Chúa! Ngài phán: Các ngươi chớ cứng lòng như tại Mêriba, như ngày ở Maxa trong sa mạc” (Tv 94,8). Đây là lời Thánh vịnh giáo đầu, mà Tu Luật thánh Biển Đức yêu cầu hát khi bắt đầu giờ Kinh đêm, là giờ giao thoa giữa đêm và ngày. Nếu biết hướng sự khát khao để đáp lại âm vọng từ vực thẳm của Thiên Chúa đang gọi mời chúng ta, thì mỗi ngày là một sự tái sinh của chúng ta.

Không có khởi đầu ngày mới nào tệ hơn việc khi thức dậy, thay vì được nghe lời từ Mầu Nhiệm đang gọi mời chúng ta đến với Ngài, ta lại nghe một lời xa lạ nào đó. Biết bao lần chúng ta thức giấc chỉ nghe tiếng nói của những lo âu, của những vấn đề mình có với người khác, hoặc nghe lời giận dữ, vì một bất công hay một sự ghét ghen mình phải chịu, hay phải nghe tiếng tham vọng của bản thân, hay những ý nghĩ và sự xung đột với người khác. Như thế, chúng ta bắt đầu ngày mới mà không có sự vâng phục, theo đúng nghĩa từ nguyên của từ *ob-audire*, nghĩa là “lắng nghe ai đó”, đó là chăm chú lắng nghe Đấng Khác đang nói với mình.

Chúng ta lay mình dậy để lắng nghe chính mình, phải như hôm thê trong Diễm Ca, lắng nghe hôn phu:

«Kìa một giọng nói! Đó là tiếng người yêu tôi! (...) / Giờ đây, hỡi người em yêu dấu, hãy nói cùng em: (...) / “Đứng dậy đi, hỡi bạn tình của anh, / vẻ đẹp của anh, đến đây,

mau đến đây nào! / Ôi bờ cầu của anh, / em đang ẩn mình giữa những hốc đá, / nấu / thân giữa những vách đá cheo leo, / hãy cho anh thấy mặt em, / hãy cho anh nghe tiếng của em, / vì tiếng của em thật êm dịu, / và mặt em thật mỹ miều làm sao"» (Dc 2,8-14).

Đẹp biết bao khi mỗi buổi sáng thức dậy, chúng ta nghe tiếng của Giêsu là Đấng cho chúng ta thấy vẻ đẹp, nếu chúng ta nghe, tiếp đón và theo Ngài. Đẹp biết mấy, khi kì gởi khát vọng nòng nài của mình cho Chúa, Đấng gọi mời chúng ta và chỉ muốn có được một sự lắng nghe, một sự ở lại của tất cả hiện sinh chúng ta bên Ngài!

Chúng ta ẩn mình trong những hốc đá, ở đó sự sống con người tìm thấy cho mình. Ở bên ngoài, có tiếng của Tình Yêu vĩnh cửu, đang chịu một cuộc khổ nạn điên dại vì chúng ta, để tạo lập mối tương quan với chúng ta, một khát khao cháy bỏng muốn được nghe tiếng và ngắm nhìn khuôn mặt chúng ta. Tình Yêu của Đấng sáng tạo chúng ta, Ngài là ánh sáng làm ngân vang sự êm dịu của tiếng chúng ta, nghĩa là sự bày tỏ của chúng ta, Ngài là ánh sáng phản chiếu vẻ đẹp của khuôn mặt chúng ta, nghĩa là việc chúng ta đến trước Ngài và trước muôn loài muôn vật.

Cha nghĩ đến những người trẻ trong cuộc hoả hoạn ở Crans Montana, Thụy Sĩ, họ bị bỏng và mất đi vẻ đẹp của khuôn mặt mình. Một bác sĩ cha quen nói với cha rằng, ông chữa trị cho một vài người bị mất khuôn mặt và bàn tay, là điều có thể phân biệt họ với người khác. Việc cầu nguyện cho các bạn trẻ này thật cần thiết, để họ khám phá ra khuôn mặt đích thực của mình không hoàn toàn là khuôn mặt mình thấy trong gương, nhưng là khuôn mặt ẩn giấu dưới ánh nhìn của Chúa, ánh nhìn yêu thương của một người Cha trên chúng ta. Là những nam nữ đan sĩ, chúng ta phải là những người đầu tiên khám ra khuôn mặt ấy, sống và chứng tá cho điều đó mọi ngày, để thành dấu chỉ đối ngược và đầy tràn dự phóng tích cực, trước một thế giới ái kỉ và tự thoả mãn mình trong bức gương này.

Giống như khi cầu nguyện với điệp khúc của Thánh vịnh 41 và 42: "Này hôn tôi ơi, có sao phiền muộn? Có sao người thốn thục trong ta? Hãy cậy trông vào Chúa và ngợi khen Ngài, Ngài là ơn cứu độ của tôi và là Thiên Chúa của tôi" (Tv 41,6.12; 42,5).

Nếu việc đáp lại tiếng gọi của Chúa, đáp lại ơn gọi của chúng ta, không phải thế, không được thế, thì còn có ý nghĩa gì nữa? Việc chúng ta theo đuổi bất cứ ơn gọi nào, ơn gọi đồng trinh hay lập gia đình hay một loại hình nào khác, nếu tiếng thưa vâng của mình không để Chúa Kitô được nổi bật bên trong và ở giữa chúng ta, trước trần thế, về vẻ đẹp của Ngài, vẻ đẹp của tình yêu và khổ nạn, thì nào ích chi! Vẻ đẹp của Chúa Kitô đã khắc hoạ nơi Gioan, Anrê, Phêrô, Maria Mađalêna, người phụ nữ Samaria, ông Giakêu và nơi tất cả những người Người đã gặp.

Khi chúng ta đọc kinh Truyền Tin hoặc cầu nguyện trước ảnh Mẹ Thiên Chúa, như vào mỗi tối, trong tất cả các đan viện Xitô đều hát *Salve Regina*, thì chúng ta nên nghĩ đến sự đáp trả thuần khiết như pha lê của Mẹ trước khổ nạn của Chúa vì chúng ta. Không phải ngẫu nhiên mà Phụng vụ sử dụng sách Diễm Ca để tôn kính Đức Trinh Nữ Maria. Chúng ta cũng cần kết hợp với sự trọn hảo trong tư thế "Mẹ đứng" trước Thiên Chúa, để qua mẫu tính của Mẹ, Chúa Thánh Thần có thể kiến tạo nơi chúng ta khuôn mặt đích thực của con cái Chúa Cha.